Lovsång

TIDNINGEN LOVSÅNG GES UT TRE GÅNGER PER ÅR AV DAVID MEDIA

Helighet

Ett ögonkast från dig
[Ny skiva från lovsångsveteranen Bengt Johansson, sidan 4]

Gud är inte användarvänlig
[Hans Johansson undervisar om Guds helighet, sidan 10]

Tillbedjan på helig mark
[Välbesökta lovsångsledardagar i Huskvarna, sidan 12]

3 | oktober 2005
29 kronor | davidmedia

MANNA
tillsammans med Tomas Sjödin

Ny svensk musik

rnaklets kör
när jag ser din himmel
Sångerna finns som lösbladsnoter

hemlö

Tillbedjan blomstrar i förundran!

Finns i din bokhandel eller direkt från David Media. Tel: 036-13 17 90, Fax: 036-13 27 50, E-post: info@davidmedia.se

davidmedia

På helig mark

”Behovet av lovsångsledare är stort idag. Men att leda lovsång sträcker sig bortom tekniker, ackord och väl valda sånger.”[1] Lovsångsledarnas uppgift är inte att vara Guds små entertainers som lättar upp gudstjänsten med lite sång och musik. Det handlar inte om att leda allsång på trevligt Kjell Lönnå-manér. ”Det handlar om djupare ting än sköna upplevelser eller känslor.”[1] ”Tillbedjan är vår respons på uppenbarelsen, på aha-upplevelsen av vem Gud är och med vår lovsångsledning krymper vi eller vidgar vi människors bild av Gud. Det säger sig självt hur beroende vi är av Guds närvaro om vi i vår bräckligheet ska kunna leda andra inför en helig och allsmäktig Gud. Behovet är stort av dem som kan säga: ”Kom och se vad jag har sett! Kom och tillbe, kom med in på helig mark!””[1]

Allt börjar med uppenbarelsen. Vi skulle inte veta något om Gud om han inte uppenbarat sig själv. Gud agerar och vi reagerar! Tillbedjan är att gensvara. Som någon har uttryckt det: ”Vi ser och vi sjunger!” Här ligger en stor utmaning för varje ledande lovsångare. Hur förlöser vi församlingssång som lovar Gud? Hur leder vi människor till en plats där Gudsmötet sker och lovsången från församlingen blir ett gensvar, resultatet av ett inre övertryck som ”brister ut i lovsångsljud” snarare än ett pliktskyldigt sjungande från en lydig skara. Hur hjälper vi människor in på helig mark där tuggummituggandet upphör och våra gäspningar kvävs ”i ljuset av Hans ära och makt”.[2]

Det är inte möjligt att lägga det fulla ansvaret på ett lovsångsteam. Alla ledare måste samverka. Det börjar med föreståndaren, med pastorerna, styrelsen, med de äldste och diakonerna. Vad är en föreståndare annat än ”den ledande tillbedjaren”? När ledarskapet går före och leder vägen är det så mycket lättare för församlingen att följa med. Pastorer – bjud på er själva. Släpp värdigheten och ge er hän. Sjung av hjärtat. Ropa till Gud. Prisa Hans namn. Är du osäker på det lämpliga i ett sådant beteende kan jag meddela dig att du står på stadig biblisk grund. Psaltaren 147 säger att ”lovsång anstår oss”. Det är högst passande att sjunga, dansa, lyfta händer och falla ner på knä inför den högste.

Att stå bredvid och se på är vad som är opassande. Undervisa församlingen om Guds egenskaper, om Hans ”annorlundahet”. ”Tillbedjan blomstrar i förundran”, skriver Matt Redman.[3] Måla i stora bilder för utan förundran tystnar lovsången. Därför är det avgörande med en biblisk förkunnelse om den levande Guden som inte är som oss. Han är i allt annorlunda. Hans härlighet är inte bara större än vår – den är i allt annorlunda. Han är inte bara mycket heligare än oss – Hans helighet är i allt annorlunda. Plocka ut församlingen ur kyrkan en stjärnklar natt och låt natthimlen sköta undervisningen. Han är ”outtömlig, omätbar och omöjlig att omfamna. Evig, odödlig och osynlig.”[3] ”Himlens mest strålande stjärnor blott suddiga symboler för det fulla måttet av Hans härlighet!”[3]

Jag uppmanar alla ledare att fundera över tillbedjans plats i våra församlingar och till alla ledande lovsångare vill jag rikta en uppmaning att fundera över innebörden i tjänsten att leda lovsång. ”Allting handlar om Dig”, sjunger vi i en av våra mest kända sånger.[4] Gör det? Handlar det verkligen om den treenige Guden – härlighetens Fader, en förhärligad Son och Guds helige Ande eller handlar det i slutändan mest om oss? Klampar vi in i uppgiften med en egen agenda eller tar vi av oss skorna som Mose inför insikten av att vi beträder helig mark? Guds uppdrag till Mose var att föra folket ut ur Egypten för att hålla gudstjänst, för att tillbe![5] Som jag förstår det är det lovsångsledarens första och största kallelse att leda (hjälpa) människor fram till Gud.

Text: Lars Petersson

Foto: Per-Johan Thörn

[1] Ur broschyren för På helig mark-konferensen 2005. Text: Rickard Sundström

[2] Strof ur Fäst dina ögon på Jesus. Helen Hemmel © Singspiration

[3] Sidan 25 i boken *På helig mark* (David Media)

[4] Strof ur *Hjärtats lovsång*. Matt Redman © Thankyou Music

[5] 2 Moseboken 3:1-12

Davids Hjärta är en lovsångsresurs som ges ut tre gånger per år av David Media AB, www.davidmedia.se.
Varje paket innehåller cd, noter, text/ackordblad, overheadblad och tidningen Lovsång. Allt detta för endast 319 kr/paket inklusive frakt.
Vill du prenumerera? Kontakta oss på Tel 090-71 57 30, Fax: 090-71 57 31, E-post: info@davidmedia.se
Ansvarig utgivare: Lars Petersson. Redaktör: Per-Johan Thörn. Redaktion: Lars Petersson, Ralf Elo och Per-Johan Thörn.
Grafisk form: Ralf Elo. Omslag: Vättern betraktad från Huskvarna, Foto: Per-Johan Thörn.

davidmedia

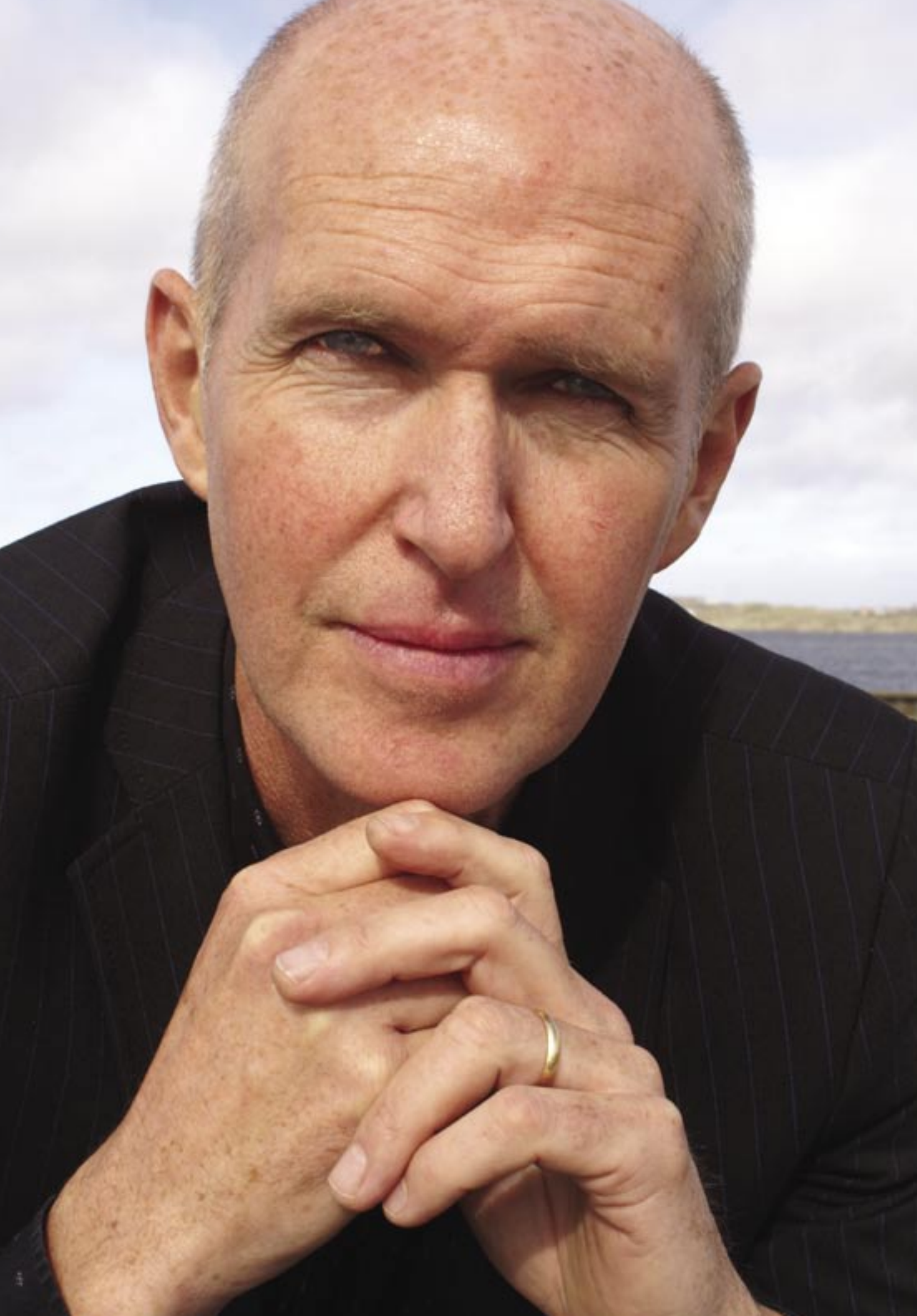

Musiken som möjlighet, inte identitet

Text och foto: Per-Johan Thörn

Sju egenskrivna sånger och fem översättningar, det är innehållet i Davids Hjärta den här gången. Mannen bakom *Ett ögonkast från dig* är en riktig veteran inom sitt område.

– Den är mitt liv, jag kan inte tänka mig något annat, säger Bengt Johansson om musiken.

Det är söndagsgudstjänst i Nimbus – Öckerö Missionsförsamling. Utanför kyrkolokalens fönster ligger molnen tunga. Marken är blöt av regnvatten. På scenen står Bengt Johansson som idag har hand om både lovsång och predikan. Tillsammans med sin fru Tonie har han lämnat hemmet i Tyresö för ett västkustbesök. Föregående kväll var paret gäster på en födelsedagsfest för en man som vid ett tillfälle ska ha blivit förväxlad med Arnold Schwarzenegger.

– Själv har jag blivit förväxlad med John Cleese. Jag vet inte hur jag ska ta det…, säger Bengt Johansson när de inledande sångerna har klingat ut.

Predikan rör sig kring rubriken ”Att beräkna kostnaden” och handlar bland annat om att leva i lydnad mot Gud istället för att endast följa den egna viljan.

– Att bli kristen kostar inget, att följa Honom kostar allt, säger Bengt Johansson.

Skivan är till största delen inspelad i Paul Börjessons studio i Stockholm. Några pålägg har gjorts i Centrumkyrkan i Sundbyberg. Inspelningarna påbörjades i februari. I mitten av juni tog man paus. Det återstående arbetet gjordes under augusti och september.

– Nu håller vi på och mixar och den ska mastras i slutet av veckan, så det är full fart, säger Bengt Johansson när jag pratar med honom efter mötet.

Bland musikerna finns, förutom Paul Börjesson (bas), bland annat Victor Buck (gitarr), Ted Hector (keyboard) och Christian Ekwall (trummor). Samuel Ljungblad, Anna Stadling, Viola Grafström, Evelina Gard och Ulf Christiansson medverkar med olika sånginsatser.

– Vi har försökt att ta ut svängarna lite, dra materialet lite längre och försöka mejsla fram låtarna så de blir riktigt tydliga. Är det rockigt så är det riktigt dragigt. Är det popigt så är det det. Jag tycker det är roligt att försöka komma ifrån att lovsång fastnar i en genre och i ett visst sätt att spela. Jag vill försöka lägga en personlig touch på det hela. Paul uppmuntrar till det och han är bra att jobba med.

Skiljer den sig mycket från tidigare skivor?

– Nej, det tror jag inte man kan säga. Mitt sätt att göra det på känns igen. Det är ett gäng sånger som jag hoppas ska komma till användning på olika sätt. En del är kanske mer solistiskt, men många tror jag är starka sånger som kommer att användas i gudstjänstsammanhang. En del är korta och enkla med lite text, koncentrerade på något särskilt. Andra drar mer åt hymnhållet och är förkunnande med många verser.

En av skivans sånger heter *Gregorios lovsång* och bygger på en text som är skriven av Gregorios av Nazianzos på 300-talet efter Kristus. *Bortom alla mina vägar* pekar mot himlen. Bengt Johansson skrev den i samband med att en vän till honom blev sjuk.

– Vi har åkt i samma skidspår, busat

Kort om Bengt

Ålder:	52 år
Lyssnar på:	Arvo Pärt och Buddy Miller
Läser:	J.R.R. Tolkien, Charles Williams
Film:	Djupa ryska filmer, deckare
Sport:	Jogging, hemgymnastik
Äter:	Italienskt
Dricker:	Kaffe (mörkrost)
Om du var ett djur:	Varg
Bäst på skivan:	*Ingen ensam*

ihop på läger och haft så mycket roligt ihop. Nu är han plötsligt borta. Sången handlar om bräckligheten i våra liv men även om vissheten om att vi har vårt hem i Gud och att det finns ett större ord än våra egna ord och misstag, säger han samtidigt som han suckar tungt.

De människor som var på festen dagen innan gudstjänsten i missionsförsamlingen fick höra sången.

– En man avrundade kvällen och talade om att livet vi lever tar slut. Han tog bilden av sin farmor som hade klippt sönder kläder och vävt trasmattor av dem. Varje hög med trasor hade en historia att berätta. Det var ett klädesplagg som berättade om ett bröllop, en fest, en begravning, en olycka. Sammantaget kunde man se människors liv i mattan. Han menade att vi rullar ut våra trasmattor när vi kommer till himlen. Gud är varpen i dem. Han är den som fogar samman de spretiga, trasiga bitarna och gör något helt av det, något vackert.

Bengt Johansson citerar Hebreerbrevet 13:15, ”*…en frukt från läppar som prisar hans namn.*”, när han pratar om lovsång och tillbedjan.

– När vi gör det med våra läppar och i våra gudstjänster är det en påminnelse om den eviga sången, den himmelska sången. Det är i den sången som helheten och den yttersta sanningen om verkligheten finns, om Gud som den yttersta verkligheten. Sanningen om oss som Hans skapelse finns inte i vårt eget självförverkligande utan i vår tillbedjan av Honom. Vi blir äkta människor när vi tillber Gud, vi blir helt och fullt människor när vi förlorar oss i Honom. Det är detta som tillbedjan handlar om. Därför finns det inget pris som är högt nog.

Musiken har blivit Bengt Johanssons liv. Han kan inte göra något annat än att fortsätta.

– Jag vet inte vad jag skulle hitta på. Börja spela golf, det är ju döden, säger han och skrattar. Jag älskar att sjunga och spela. Det var en sån nåd i mitt liv när Gud gav mig en lovsång i mitt hjärta. Jag är så ohyggligt tacksam för det. Det var som att jag fattade vad jag ska göra med mitt liv, vad jag ska leva för.

Hur gammal var du då?

– Jag var över trettio när det verkligen knäppte till i hjärtat, säger han och ger

ljud med fingrarna. Det var smärtsamt, det var jobbiga tider. Många saker gick sönder och jag kom till vägs ände; vad är det jag håller på med? Jag fick ompröva mitt liv, även när det gäller musiken. Jag hade satsat järnet på den, brakat iväg och räknat med Guds välsignelse. Plötsligt upptäckte jag att Gud kanske inte ville det där. Någonstans hade jag tappat kursen några grader och efter ett tag blir skillnaden ganska stor.

Även om processen var jobbig förde den ändå med sig något gott.

– Jag fick en erfarenhet av att Guds nåd fanns där hela tiden. Det som gick sönder var inte omistligt, det var bara vad som måste dö för att det verkliga livet och glädjen i Gud skulle få utrymme. Det hänger inte på min prestation utan på Gud.

Han menar att det är viktigt att som kristen musiker ha distans till det man håller på med.

– Det hänger inte på artisteriet. Jag är inte det (artisteriet, min anm.) utan det är en möjlighet, ett verktyg som jag får ge till Gud. Jag får göra det bästa av det, men inte ha min identitet i det utan tjäna med mina gåvor.

När Bengt Johansson började göra lovsångsskivor på 1980-talet var det stundtals kämpigt.

– Jag kunde komma till platser där det så att säga var bränd mark. Under 70-talet blev lovsången något väldigt positivt, den förknippades med mycket gott och den karismatiska väckelsen. Under 80-talet var det som om lovsången drevs in i fållor som handlade om väldigt starka andliga miljöer. Lovsången blev ibland ett maktmedel. Man skulle ha lovsång som ett medel för att uppnå ett andligt genombrott, då blir det alldeles tokigt. Lovsången handlar då inte om Gud utan det blir magi istället.

Han tror att det har funnits en rädsla för det enkla och innerliga i vissa kristna sammanhang.

– Den finns kvar på sina håll, men det håller väl på att förändras där med. Man inser att lovsång har att göra med sånt som man har brist på, med hängivenhet, ett sätt att vara inför Gud som fattas i många församlingar.

Kanske handlar det bara om att våga släppa lite på kontrollen.

– Ofta är det nykristna som går i täten. Medelålders nykristna är farliga…, säger han och skrattar.

Just nu är det skivan som gäller för Bengt Johansson. Framtiden ligger däremot öppen.

– Jag tycker att det är gott att ha lite projekt att se fram emot. Sen får man be till Herren om urskiljning, vägledning, hjälp och nåd.

Målandet då?

– Ja, jag känner att jag ska måla lite mer framöver och satsa på utställningar. Ibland funderar jag även på att göra en engelsk skiva. Det är mycket spelande framöver och det blir lite releaseturnerande i samband med skivsläppet.

Jämna vägen för Gud avslutar gudstjänsten ute på Öckerö.

– Redan nu kan vi bana väg för Honom genom att leva det liv Han har kallat oss till att leva, säger Bengt Johansson.

Det har blivit lite ljusare.

Regnet har upphört.

NOTERAT

I dagarna släpper Mattias Martinson en liveskiva med lovsång inspelad under sommarens Gullbrannafestival samt New Wines midsommarkonferens på Ralingsåsgården.

•

Den 21-22 oktober är det dags för den andra upplagan av Tjugo8. Under 28 timmar fylls Åhaga Evenemangscenter i Borås av människor som lovsjunger och tillber Gud. Förra året besöktes arrangemanget av cirka 1100 betalande personer. ”Vi är övertygande om att vårt land och våra städer förändras när vi som kristna tillsammans samlas för att uttrycka vår kärlek till Honom.”, skriver arrangörerna på hemsidan www.tjugo8.se. Biljetter kan köpas via www.ticnet.se.

•

Den 4-6 november anordnar tidskriften Pilgrim höstmöte för personer mellan 19 och 39 år. Medverkar gör bland annat Eldkollektivet, Kristina Svensson, Emil Svanängen, Paul Börjesson, Namur, Peter Halldorf, Ylva Eggehorn, Tomas Sjödin och Martin Lönnebo. Programmet hålls dels på Nya Slottet Bjärka-Säby, dels på Stiftsgården Vårdnäs. Båda ställena ligger i närheten av Linköping. Anmälan är obligatorisk och görs på www.tidskriftenpilgrim.nu.

Kristina Svensson

•

Två av Vineyards unga lovsångsveteraner är aktuella med varsin ny skiva. Det är Brenton Brown (*Lord reign in me, Halleluja* (Your love is amazing) och Humble King) samt Vicky Beeching som inom kort släpper nytt material. Både Brenton Brown och Vicky Beeching har medverkat på de framgångsrika skivorna *Hungry* och *Surrender*. De nya skivorna ges ut på den engelska etiketten Survivor records där bland annat Matt Redman och Tim Hughes återfinns.

•

Nästa skiva i Davids Hjärta blir en studioskiva med musiker och sångare från Pingstkyrkan i Jönköping. Sångerna är skrivna av församlingsmedlemmar och vänner till folk i församlingen, bland annat har Niklas Hallman skrivit en del av materialet.

– Vi försöker plocka de förmågor som finns inom församlingen, säger Conny Ebegård, inspelningstekniker.

•

Gruppen Saving Blue släpper nytt material i början av 2006. Skivan blir bandets tredje och ges ut på Talking Music.

Saving Blue

•

Producenten, gitarristen och Sverigevännen Michael Hodge, som tillsammans med hustrun Carrie under några år på 1990-talet utgjorde gruppen Two Hearts, lämnar Nashville för Houston, Texas. Michael Hodge har blivit erbjuden jobbet som ”music director” i USA:s största församling Lakewood Church, vilken har över 28 000 medlemmar. Lakewood Church leds av Joel Osteen och har välsignats med musiker och lovsångsledare som Israel Houghton och Cindy Cruse-Ratcliff.

•

CCLI (Christan Copyright Licensing International) publicerar varje halvår en lista med de sånger som har rapporterats in mest. Här är Sveriges tio i topp mellan den 1 oktober 2004 och den 31 mars 2005.

1.	Ropa till Gud	Darlene Zschech
2.	På Dig min Gud förtröstar jag	Bo & Elsa Järpehag
3.	I Din öppna famn	Craig Musseau
4.	Bara i Dig	Bengt Johansson
5.	Endast av nåd	Gerrit Gustafson
6.	Vilken vän jag fann	Martin Smith
7.	Öppna mitt hjärta för Dig Gud	Paul Baloche
8.	Vi vill ge Dig äran	Eva-Lena Hellmark
9.	Dra mig nära Dig	Kelly Carpenter
10.	Du är helig	Reuben Morgan

Text: Per-Johan Thörn och Lars Petersson
Foto: Per-Johan Thörn

Himlen mitt i vardagen

Mannas fjärde skiva spänner över flera genrer. Sångerna snuddar vid country, musikal och jazz för att slutligen landa mitt i en kräftskiva. Tomas Sjödin har författat några av texterna. ”Visst kan man älska livet och längta hem.”, skriver han i skivkonvolutet.

Text: Per-Johan Thörn
Foto: Tom Frode Tveita

På framsidan av *Hemlängtan* avtecknar sig en ensam kaffekopp. Tar man klivet in bland texterna skymtar strax en köksbänk. Vardagskänslan är tydlig både i ord och i bilder.

– Jag tycker att Tomas Sjödin är så bra på att hitta himlen i det lilla och obetydliga, säger Per Boqvist, trummis i Manna.

Han sitter vid köksbordet i radhuset i Partille och dricker av sitt förmiddagskaffe. Den övriga familjen är inte hemma. På övervåningen har dock dess yngre medlemmar lämnat tydliga spår efter sig.

– Alla som är med i Manna har barn och vardagen är ganska nära, det är den som är tydlig i våra liv. Texterna handlar mycket om en längtan efter något mer. Det är kanske inte lovsånger som en församling sjunger med i, men längtan efter Gud ligger under alltihop hela tiden. Ibland är det också uttalat.

Sångerna rymmer en spänning mellan det som ska komma och det som är. Skivans sista sång, *När allt är som vanligt*, signalerar ett slags förnöjsamhet med omständigheterna som får den ständiga jakten efter något bättre att göra en kraftig inbromsning.

– Den har lite allsångskaraktär. Man skulle kunna tänka sig att man kan sitta på en kräftskiva, sjunga den och vara nöjd, säger Per Boqvist som har hjälpt Thomas och Ingela Hellsten att skriva musiken till sången.

Den åtta man starka gruppen startade som ett lovsångsteam i Saronkyrkan i Göteborg.

– Lovsångsteamet fick lite uppdrag utanför Saron; att komma till någon kyrka och spela på någon konferens i Göteborg. Sedan spelade vi på Örebromissionens årskonferens. Det var väl 1995 eller nåt, säger Per Boqvist.

Första skivan, *Led oss vidare*, gavs ut genom Davids Hjärta. Mellan den och *Hemlängtan* har det hunnit bli två skivor. Den ena av dessa två var ett samarbete med Tabernaklets kör och Tomas Sjödin. De senaste åren har det av naturliga skäl varit praktiskt svårt att spela för Manna. Den nya skivan blev enligt Per Boqvist därför ett sätt att visa att de fortfarande existerar.

– Vi är glada att vi finns kvar…

Han menar att gruppen under den tid då de var ute och ledde lovsång mycket kände att de ville utvecklas och pröva något nytt.

– Rent praktiskt måste man inrätta sig i en form. Vi hade en längtan efter att använda ett brett musikaliskt register och började därför utforma något som vi kallade ”förkunnande konsert”. Det kan mynna ut i förbön, lovsång och tillbedjan, men den större delen handlar om att folk sitter och lyssnar.

Manna vill ta vara på det konstnärliga uttrycket.

– Vi tror att musik och texter kan tala för sig själva som en förkunnelse, öppna dörrar utan att det är någon som står och förklarar exakt vad det är man ska uppleva. Det kanske inte alltid går att sätta ord på det som förkunnas musikaliskt, konstnärligt och textmässigt – de subjektiva upplevelserna är lika många som antalet människor i lokalen. Vi tycker att man måste våga förlita sig på de uttryck som Gud har gett oss säger Per Boqvist.

TABERNAKLET, GÖTEBORG

”Han är här, vi kan börja tillbe”

I Tabernaklet i Göteborg lever lovsången. Församlingen har sex lovsångsteam och en församlingskör som medverkar regelbundet i gudstjänsterna. I början av hösten släppte kören skivan *När jag ser din himmel*. De flesta av dess sånger är skrivna av medlemmarna själva.

– Vi utgår från visionen att Gud ska bli känd, älskad och ärad i och genom församlingen. Det är grunden för vad vi gör, säger Martina Boqvist, ledare för Tabernaklets kör och musikansvarig i församlingen.

Med händerna knäppta på bordet framför sig pratar hon om församlingen, kören och sitt jobb. Helgen innan samtalet var det releasekonsert i Tabernaklet. Mäktiga arrangemang fyllde då kyrkorummet. Bland annat bjöd Lisa Röjås på spännande klanger med hjälp av det afrikanska instrumentet mbira.

– Vi har försökt fånga lite av Guds skapelse i toner, sa Maria Gustin Bergström i inledningen av konserten.

Martina Boqvist har varit med i församlingen i två år och har lett kören sedan förra hösten. Innan dess var det Thomas Hellsten som hade hand om den. Han var även musikansvarig i församlingen fram tills helt nyligen.

– När Thomas kom hit för fem år sedan fanns det ingen kör utan han samlade ihop de som ville på onsdagskvällarna. De bad och sjöng lovsång. Jag tror att det växte och blev en kör utifrån det, säger Martina Boqvist.

Hon trivs väldigt bra med att jobba i församlingen.

– Jag har sett framför mig att jag vill jobba så här men inte kunnat se när eller var. Det har blivit så naturligt. Allt har bara fallit på plats.

Teamen turas om att leda lovsången på söndagarna. Kören medverkar i gudstjänsten ungefär en gång i månaden. Martina Boqvist ser både för- och nackdelar med att vara så många olika lovsångsteam.

– Det är jätteroligt att det är många som brinner för lovsången i församlingen. Nackdelen är att det blir väldigt okontinuerligt för både teamen och församlingen. I nuläget kör vi så, men jag har inga intentioner att starta ett till team. Det funkar bra och de som är med i teamen är också med i församlingen.

Den musikaliska framtoningen varierar lovsångsteamen emellan.

– Vi har ett team som ofta kör med tre gitarrer och en bas. Det är fyra medelålders män som sitter på var sin pall och sjunger mer trubaduraktiga sånger. I något team har vi en flöjtist som präglar det teamet ganska mycket, i ett annat finns det en violinist och ibland har vi dragspel, så teamen har lite olika karaktär.

Tabernaklets kör har också musikalisk bredd.

– Sen jag började i kören har jag tyckt att det har varit väldigt roligt att alla möjliga genrer och texter får plats, säger Martina Boqvist.

Bapo we heter en av sångerna på skivan. Namnet döljer en märklig historia. Thomas Hellsten skrev den för ett par år sedan och använde då vad han trodde bara var nonsensord. Birgitta Olsson, en av körmedlemmarna, har en svärson som bor i Tchad och talar franska och tchad-arabiska. Hon hade en känsla av att texten kunde bestå av något mer än nonsensord och bad därför svärsonen att försöka översätta den. Han och hans mamma kunde konstatera att texten bland annat innehöll orden ”Var är Gud? Han är här, vi kan börja tillbe.”.

– Det blev en jätteuppmuntran för oss alla, säger Martina Boqvist.

Text och foto: Per-Johan Thörn

Det smärtsamma och helande snittet

Gud är helig. Det är omöjligt att kontrollera Honom. Genom Gudsmötet raseras våra religiösa masker och bristerna blir synliga. Därefter kan Gud rena och befria oss. Hans Johansson undervisar kring Jesaja 6:1-8.

”En urlakad, ointressant, kraftlös, menlös och ofarlig gudsbild föder i en viss kulturell situation fram ockultism, ja rentav djävulsdyrkan, därför att den presenterade guden inte förmår göra någonting. Han dömer inte och straffar inte så att människan skakar inför honom. Han älskar inte så att människans hjärta öppnar sig i bävande förundran. Han skapar inte om så att nya himlar och en ny jord framträder.”

Agne Nordlander, *Heligheten återkomst*

Kvällsgudstjänsten i templet är snart över. Jesaja är där och ändå inte. Tankarna drar åt annat håll. Han grubblar över vad som sker i landet. Det trygga folkhemmet håller på att falla samman. Folkets ledare är död. Hur skall det gå? Det är då det händer. När de yttre tryggheterna krackelerar ser han det han annars inte ser.

”Det år då kung Ussia dog såg jag Herren. Han satt på en hög och upphöjd tron, och hans mantelsläp fyllde templet.”

När Jesaja berättar beskriver han inte Gud direkt. Det är omöjligt. Inför det outsägliga ger språket vika. Pressar man honom – ”Vad såg du?” – talar han om en hög tron och en ofantlig mantelfåll. Orden refererar inte till storleken på Guds kläder och möblemang utan säger att synen av Guds majestät är överväldigande och outsäglig.

”Serafer stod ovanför honom, var och en med sex vingar: med två vingar skylde de ansiktet, med två skylde de kroppen och med två flög de. Och de ropade till varandra: Helig, helig, helig är Herren Sebaot! Hela jorden är full av hans härlighet.”

Det Jesaja hör och ser är tillbedjan. I märkliga änglaväsen ser han det enda rätta gensvaret på Guds härlighet. Märk att inte ens dessa fullkomliga varelser kan se in i den Heliges ögon. Också de måste skyla sina ögon och kroppar. Att Gud är ”helig” betyder att Gud skiljer sig från allt annat. Gud är inte bara mer än oss skapade, utan också radikalt annorlunda. I 1 Timotheosbrevet 6:16 står det att Han bor i ett ljus som ingen kan nalkas.

”De ropade till varandra: Helig, helig, helig… Ropet kom trösklarna att skaka i sina fästen, och templet fylldes av rök.”

Tänk om hela slottsanläggningen på Drottningholm skulle börja skaka varje gång kung Carl Gustav anländer. Templets reaktion säger något om Gud. Mitt i den omskakande uppenbarelsen av Guds majestät drabbas Jesaja av insikten om kontrasten mellan Gud och honom själv.

”Ve mig! Jag är förlorad, ty jag har orena läppar och jag bor bland ett folk med orena läppar, och mina ögon har sett Konungen, Herren Sebaot.”

Jesaja är medveten om det politiska krisläge som landet är i. Nu överväldigas han av insikten om en andlig kris. Inte bara folket, utan också han själv, befinner sig i andlig kris. Han som har stått upp och ropat ”Ve!” över andra (se kapitel 5).

”Ve er som samlar hus efter hus och lägger åker till åker… Ve dem som kallar ont för gott och gott för ont… Ve dem som är visa i egna ögon och anser sig själva kloka!”

Profeten som gisslat samtidens arrogans, girighet och falskhet är nu ett enda ve-rop över sig själv. Ve mig jag förgås! Och det är sant. Man förgås. En syndig människa kan inte komma för nära den Helige. Vi är inte kompatibla med Gud. När en dödlig syndare drabbas av den Odödliges och Fullkomliges närhet är det som om någon slår på en tusenwattslampa i ett mörkt rum. Plötsligt blir allt synligt, också det där som inte får synas, det vi gjort med Gud. Sanningen är förfärande. I vår syndighet vill vi tämja Gud och göra Gud ofarlig för oss själva. Vi tolkar Gud utifrån oss själva; ”Min Gud skulle aldrig...”. Den gud vi har satt handtag på och gjort användarvänlig

är inte Gud. Den gud jag kan kontrollera är inte Gud. Det är min egen skapelse. Att Gud är helig betyder att Gud är bortom din och min kontroll. Ingen folkomröstning i världen kan förändra Gud. Bibelns berättelser om Guds förskräckande helighet har en särskild relevans. De provocerar fram vår inbillade rätt att bestämma hur Gud ska vara för att få ha med oss att göra. De visar att Gud inte står till förfogande hur som helst.

När man kommer i närkontakt med Guds helighet fungerar inget religiöst smink. Alla fuskfasader krackelerar. All brist blottas. Vi ryser och förskräcks. Känslan av ovärdighet blir överväldigande. Jesaja säger: ”…jag har orena läppar…”. Det är med läpparna vi uttrycker vad som finns inom oss. Läpparna är orena på grund av det de tjänar – ett hjärta sjukt av egoism, misstro och avund.

Det stannar dock inte med ett avslöjande. I samma stund som vi får syn på vår synd och erkänner den sker det ofattbara. Gud kommer med rening och befrielse.

”En av seraferna flög fram till mig med ett glödande kol som han hade tagit från altaret med en tång. Med det vidrörde han min mun och sade: ”När detta vidrör dina läppar blir din skuld borttagen och din synd sonad.”.”

Räddningen kommer rakt ur det heligas centrum. Det glödande kolet från altaret representerar Guds helighet. ”När detta vidrör dina läppar blir din skuld borttagen och din synd sonad.” Samma helighet som förskräcker och förtär oss, renar oss. Det finns inget skydd mot Guds helighet utom i Gud själv. Därför finns det bara en riktning att ta. Ett steg bort är undergång, ett steg närmare är räddning. Enda skyddet mot Gud är Gud. Vi får gömma oss i Gud i stället för att gömma oss för Gud. I den totala bristen och skulden kommer han med en renhet som bränner själen fri och reser människan till handling.

”Och jag hörde Herrens röst. Han sade: ”Vem skall jag sända, vem vill vara vår budbärare?” Jag svarade: ”Jag, sänd mig!”.”

Märk att Jesaja inte tilltalas. Det kommer ingen befallning. Han får tjuvlyssna till ett samtal inom Gud. Gud ser till att Jesaja får möjlighet att självmant ställa sig till förfogande. Notera att han säger ”Här är jag.”, inte ”Jag är här.”. Samma ord men en annan innebörd. En del av oss svarar på Guds kallelse med att tala om var vi befinner oss. Med det menar vi underförstått att vi inte vill röra på oss. Samma helighet som gjort det smärtsamma snittet och blottlagt allt det Gudsfrånvända i våra liv helar oss så djupt att vi kan ta emot Guds uppdrag och kraften till det. När Jesaja stiger fram vet han att han talar i den Väldiges kraft. När allt ställs på sin spets behöver vi en Gud som inte bara är närhet utan också styrka. En Gud som ingen behöver frukta – hur skall en sådan Gud vara sitt folk till hjälp i en ond och hård värld?

Text: Hans Johansson

Foto: Per-Johan Thörn

Hans Johansson är bibellärare och pastor. Numera bor han i Rimforsa och är involverad i den kommunitet som finns på Nya Slottet Bjärka-Säby samt de retreater som hålls där. Däremellan reser han en hel del i landet och undervisar i Guds ord.

Inspirerande helg i Huskvarna

Drygt 200 lovsångare samlades på Kungsporten i Huskvarna den andra helgen i september. Den lyckade satsningen gick under namnet På helig mark.

– Som lovsångsledare behöver vi återerövra bilden av Guds helighet, säger Lars Petersson, en av arrangörerna.

Det är tyst i den före detta industribyggnaden. Stilla böner formas runt om i lokalen. Fredagskvällen andas en blandning av allvar och förväntan.

– Gud, du är här, gör nuet till helig mark, sjunger Rickard Sundström från TMU (Team med uppdrag).

Orden ska komma att genomsyra det närmsta dygnet. Efter en god stund av tillbedjan börjar Lars Petersson tala.

– Det är min bön att du ska drabbas av Gud den här helgen, säger han.

Lars Petersson uppmuntrar låtskrivare och lovsångare att gräva djupare i Guds ord.

– Jag sitter hela dagarna och läser lovsångstexter, men ingenstans har jag hittat det djup som finns i en gammal psalm.

Strofen ”Jag vill vara Ditt tempel, Jesus, Jesus.” från Ulrika Stenlunds starka sång avslutar det inledande mötet varpå en helt naturlig tystnad inträder. Förundran är ordet.

Dagarna riktade sig till lovsångsledare och sång- och musikansvariga i olika församlingar. Även den som brinner för tillbedjan utan att stå i någon särskild tjänst var välkommen. Som arrangörer stod David Media, ITM (Institutet för tro och musik), TMU , lovsångsnätverket KLOT (Kom låt oss tillbe) samt Smyrnaförsamlingen i Huskvarna som bistod med sina lokaler.

Mats Nyholm, ordförande för KLOT, tar på sig sin prästskjorta för att leda kvällens mässa. Viola Grafström leder lovsång så det vibrerar i själen. Framför mig sträcker en tjej ut armarna och öppnar sig helt för Jesus. Det är en helig stund. Vi befinner oss på helig mark.

Mats Nyholm talar om kärlek. Han jämför verklig kärlek med den gängse synen på kärlek där det mest handlar om känslor. Enligt honom talar Bibeln istället om gränser.

– Desto mindre vi definierar ordet kärlek, desto mindre kommer det att betyda för oss, säger Mats Nyholm.

Stråken smeker över fiolhalsen. Tonerna är ljuvliga. Nattvardsstunden inleds. Golvet framför korset fylls med människor. Runt omkring mig böljar ett hav av stämmor.

– Vi fick den start vi ville ha, säger Lars Petersson när kvällen är slut.

Rickard Sundström är också nöjd.

– Det känns jättebra. Det är en förmån att få vara med, säger han.

Konferensen handlade inte i första hand om hur man kan tillbe. Istället var fokus inställt på Honom som vi tillber. Detta märktes inte minst i Hans Johanssons undervisning som bland annat handlade om Förbundsarken som ett tecken på Guds närvaro som konung, försvarare och vägvisare.

– Må alla fioler prisa Herrens namn…, säger Mats Nyholm på lördagens förmiddag.

Händer sträcks. Knän böjs. Någon går en sväng i lokalen. Det är enkelt och underbart. Hans Johansson går upp på estraden.

– Har ni med er biblarna? Nej, ni är såna där moderna kristna som tittar rakt fram – allt ska projiceras på väggen..., säger han.

Hans Johansson talar om Guds helighet och efterlyser mer respekt för Gud.

– Som moderna troende är vårt förhållande till Gud väldigt familjärt.

Han tar sättet vi går in i gudstjänstlokalen på som ett exempel. Vi pratar om annat och stojar, trots att lovsångsledaren redan har börjat och måste uppmana oss att vara med.

– Jag vill bara falla ner död, säger en vän när undervisningen tar halvtidspaus.

Under den andra halvleken talar

Hans Johansson bland annat om Guds ord som ett kollektivt minne. Han illustrerar det genom att lägga Bibeln på sitt huvud.

– Som ett profetiskt folk måste vi kunna avslöja felaktiga tankebyggnader. Hur ska vi kunna göra det om vi inte har kunskap om Gud?

Hans Johansson uppmanar oss att som lovsångare vara obekväma och sjunga ”farliga sånger”. Lovsång handlar inte om myspys.

– När lovsången i våra kyrkor fungerar som en flykt från den smutsiga världen är den en flykt från Gud.

Vi låter orden sjunka in och inser allvaret. Hans Johansson lämnar estraden och det blir tyst i några minuter. Snyftningar hörs och huvuden sänks. Ur tystnaden stiger lovsånger; ”Ära, ära, ära till Guds lamm” och ”Du är stor, Du gör stora under”. Böner stiger ur berörda människors hjärtan. En kvinna ber om förlåtelse till Gud för att hon använt sitt lovsångsledarskap för att ge utlopp för kreativitet istället för att ära Gud. Någon ber emot människofruktan.

Eftermiddagen erbjöd gott om tid till att låta det som sagts sjunka in ordentligt. I kyrksalen pågick lovsång under flera timmar. Det fanns även möjlighet att delta i seminarier som Mats Nyholm och Lars Petersson hade hand om. Om man ville kunde man tvätta varandras fötter två och två.

– Jag känner mig helt golvad, säger Lars Petersson om helgen när lördagskvällens avslutande möte börjar.

Det är nästan fullsatt på Kungsporten. Ett gäng musiker och sångare från värdförsamlingen leder lovsången. Glädjen är påtaglig. Atmosfären är mäktig. Bredvid mig böjer en tjej sina knän. Guds helighet blir tydlig. Än en gång kapitulerar jag framme vid korset.

– Att frukta utan att vara rädd, det är trons paradox, säger Rickard Sundström.

Han uppmanar alla att göra vardagen till helig mark. När en man bakom mig brister ut i en profetia känns det hela på något sätt fullbordat.

Text och foto: Per-Johan Thörn

Är du nöjd med konferensen? Har du varit med om något särskilt under helgen?

Michael Johansson

– Ja, jag är väldigt nöjd. Det är gott att komma tillsammans med människor som gör samma sak som en själv.

– Det är gott att bara vara delaktig i det som sker. Jag tror att man kommer känna mer när man kommer hem, då kommer det landa.

Patrik Tammelin

– Ja, jag är nöjd.

– Jag har mött Gud. Jag tycker alltid att det är speciellt när man möter Gud.

Joachim Sällström

– Ja, jag är väldigt glad över all lovsång. Det har varit lite som en reningsprocess. Det är väldigt bra med mycket lovsång, då slipper man känna sig stressad.

– Det är en bra konferens, det känns väldigt ärligt, inget pålagt eller så, vilket måste betyda att det utifrån sett måste handla mycket om Gud.

Hanna Dehlén

– Ja, det har varit bra undervisning för min egen del, mycket lovsång och under seminariet (om KLOT, min anm.) fick man konkreta tips kring hur man leder lovsång.

– Jag har fått många nya tankar, infallsvinklar och samtal med kompisar och lovsångsledare. På det sättet har jag fått mycket, även om det inte har varit känsloupplevelser.

Pia Gell

– Ja. Man har fått lovsjunga långa pass utan avbrott, det är inte bara utfyllnad utan lovsången är det viktiga.

– Jag tycker att undervisningen (Hans Johansson, min anm.) i morse var bra. Det var så djupt att man måste gå hem, fundera och ta det till sig. Det är på Guds vilkor och inte på mina.

Tillbedjan som jobb

Det produceras mycket lovsångsskivor idag. Lovsång ”sysselsätter” många. Kan Gud tappas bort mitt i allt detta? Martin Smith, sångare i det brittiska bandet Delirious?, och Mattias Martinson, lovsångsledare och pastor, tänker högt kring tillbedjan och kommersialism.

– För mig är tillbedjan att leva ordet ”tack”, att vara någon som är tacksam även när det är svårt, säger Martin Smith.

Den färgstarka t-shirten skriker, men Martin Smith talar lugnt och avslappnat om sin tro och sitt musicerande. Om några timmar ska han än en gång stå på scen och sjunga sånger som *History maker* och *Investigate*.

Delirious? startades 1992. Sedan 1996 har medlemmarna ägnat sig åt bandet på heltid. De spenderar mycket tid långt hemifrån.

– Vi betalar priset att inte vara hemma så mycket, säger Martin Smith.

Mattias Martinson menar att tillbedjan handlar om intimitet.

– Tillbedjan är att möta Fadern och det mötet är inte ett kontorsmöte utan ett möte mellan två älskande, säger han.

Han har precis kommit ner från den scen som Martin Smith snart ska beträda. Till vardags har Mattias Martinson en deltidstjänst i Göteborg Vineyard. Att resa runt som lovsångsledare och talare upptar även hans tid. För den trogne Frizon-besökaren är hans ansikte välbekant.

Mattias Martinson talar också om att tillbedjan har ett pris – det är inte alltid ”happy clappy” att leda lovsång.

– Det finns alltid en dubbelhet i kallelse, gåva och tjänst. Dels en eufori över att få vara med, dels en baksida

Martin Smith och Mattias Martinsson

med ett pris att betala, säger han.

Varför är tillbedjan viktigt?

– Vi är skapade till det. Vi finns inte till för att köpa bilar eller äta mat, inte ens för att skaffa barn. Själva syftet med att vi lever är att vara tillbedjare, att vara människor som säger ”Gud, jag älskar Dig.”. Det är ett stort ansvar. Mitt liv fungerar bara när jag gör det, säger Martin Smith.

Mattias Martinson citerar den franske religionsfilosofen Blaise Pascal som menade att Gud har skapat ett tomrum i människan.

– Vi kan bara bli tillfredställda genom att Gud fyller hålet. Jag tror att den enda responsen på ett Gudsmöte är tillbedjan. Det finns inget annat att göra när du möter Honom, säger Mattias Martinson.

Kan man försörja sig på lovsång och ändå vara en sann tillbedjare?

– Vem är jag när jag inte står på scen eller är på en festival? Vem är jag hemma? Självklart har det att göra med karaktär, säger Mattias Martinson.

Martin Smith menar att pengar är ett svårt kapitel.

– Hur mycket är för mycket? Det måste alltid handla om hjärtat. Kung David är inspirerande eftersom han var affärsman, pappa, make och tillbedjare.

Det står att Gud älskade honom som ingen annan. Som kung var han djupt involverad i den politiska världen och gjorde affärer med andra länder.

Inställningen till pengar spelar stor roll enligt Martin Smith.

– Det är avgörande om du tycker att pengar är något orent eller inte. Tycker du det försöker du hålla dig borta från dem för att hålla dina händer rena. Jag tror att vi som tillbedjare behöver vara involverade i allt detta och göra det rent. Om jag inte förhandlar med skivbolag kommer någon annan att behöva göra det. Du kan inte bara stoppa huvudet i sanden och tänka att du ska stanna i din lilla värld av tillbedjan för att bli mer andlig. Jag tror inte det funkar så överhuvudtaget, säger han.

Att lovsångsledare själva hamnar i fokus istället för Gud är alltid en risk. Martin Smith är dock inte speciellt bekymrad över detta.

– Gud reser upp människor för att leda särskilda grupper ett tag och de kommer att vara i fokus. Mina barn behöver hjältar som är annorlunda än mina. Jag tror det är så livet fungerar, säger han.

Mattias Martinson menar att Gud känner till våra drömmar och själviska ambitioner. Vi behöver jobba med våra motiv.

– Gud är nådig att använda mig, men jag kan inte bara tänka att jag är som jag är och sedan nöja mig med det. Jag behöver fokusera på mitt liv och mitt jobb och uppmuntra de sidor som är Kristuslika, säger han.

Båda två har skrivit sånger och lett lovsång under många år. Låtar som *I could sing of Your love forever* och *Det är Du* väcker med största sannolikhet minnen hos många. Frågan om varför de ändå strävar vidare reser sig.

– Jag är gift med en fantastisk kvinna och jag vill ägna resten av mitt liv åt att lära känna henne bättre. Jag vet inte allt om henne trots att vi har varit gifta i över tio år. Jag vill lära känna henne bättre, jag vill älska henne mer, jag vill ge mig själv till henne. Det är lite samma sak med Gud. Jag är på en vänskapsresa med Honom. Jag vill veta mer om vem Han är och varför vi är här. Det är därför jag fortsätter, säger Martin Smith.

– Det där var vackert…, säger Mattias Martinson och gör en paus innan han fortsätter. Lovsång är ett av de lätttaste sätten för mig att uttrycka mig. Jag längtar även efter att hjälpa andra med ord, texter och musik.

Martin Smith menar att han med tiden har lärt sig att han faktiskt kan ha fel ibland.

– Som lovsångsledare kan man vara ganska känslomässigt styrd. Det är både en välsignelse och en förbannelse att känna Guds ledning. Ofta kan man inte lita på sina egna känslor. Jag har lärt mig att jag inte alltid är rätt person att bedöma det som händer i ett sammanhang, säger han.

Vilken är den största utmaningen för dagens lovsångsledare?

– Jag tror det finns en fara att det bara blir människors jobb. I Amerika kan du göra karriär som lovsångspastor och tjäna 40 000 dollar om året. Jag tror utmaningen ligger i att bevara sitt hjärta rent och ödmjukt inför Gud och göra vad Han vill, säger Martin Smith.

Text och foto: Per-Johan Thörn

Snabbkurs i sång

Att sjunga är bra, men att sjunga rätt är bättre. Sångtekniken glöms lätt bort i lovsångssammanhang eftersom den inte är det primära. Hanna Bäckrud, sångpedagog från Göteborg, ger här några handfasta tips för hur du hanterar din röst på ett bra sätt.

Vi har olika röstlägen och ”klangfärg”, vilket beror på flera olika saker. Sopranen har kortare och lite tunnare stämband än alten. Ibland har hon även kortare hals och kan då också ha en kortare luftstrupe. Klangfärgen är också beroende av resonansen, vilket betyder ”återklang”. En ton som har bildats i struphuvudet får en återklang i alla håligheter ovanför stämbandet – i munnen liksom i hjärnan.

Det som gör att du kan prata/sjunga är de små sakerna som kallas stämband. När luften kommer in i struphuvudet får den stämbanden att vibrera och den luft som redan finns där börjar svänga med. För att detta ska kunna höras förstärks det i alla håligheter, det vill säga svalget, munhålan och även lite i näsan.

Detta räcker inte för att man ska kunna höras bra utan man måste hjälpa till med magmusklerna så att luften strömmar ut med kontrollerad fart och kraft. Detta kallas ”att sjunga med stödet”.

Alla som någon gång har sjungit i kör har säkert gjort övningen där man i olika rytmiska konstellationer sjunger på konsonanter som till exempel k, p och t. Ledaren har pratat om att sjunga med stödet. Ordet är bekant, men ingen vet egentligen var det omtalade stödet sitter någonstans!

Stödet är de muskler som sitter i magen, buken och vid midjans sidor. Dessa muskler hjälper till när du andas. Som sångare är det viktigt att kunna kontrollera luftflödet så det blir så jämnt som möjligt. Man behöver då inte ”hacka sönder” sången med allför många in- och utandningar.

När man sjunger jobbar både stämbanden och stödet! Det är viktigt att vara avslappnad och att andas rätt.

Andningsövningar

1. Ligg skönt och avslappnat på golvet/sängen med händerna längs med sidan av kroppen. Andas som du brukar och tänk på hur du då andas. När du andas ska du tänka på hur bröstkorgen vidgar sig och sjunker ihop.

2. Lägg en bok på magen. Tänk bara på att andas med magen så att andningen gör att boken höjs och sänks. Nu ska det kännas att andningsrörelserna kommer djupare ner i kroppen än förut. När du gör denna övning har du kommit ett steg närmare att upptäcka ditt stöd och förhoppningsvis även fått en avkopplande stund.

Stödövningar

1. Du kan själv upptäcka hur dina muskler arbetar. Låtsas att du är stelfrusen och ska värma dina händer. Håll dem framför munnen och blås så att de blir varma. Nu ska du förhoppningsvis känna hur magen rör sig.

2. Andas in ordentligt och fyll lungorna med luft. Känn att magen växer. Andas sedan ut genom att säga ett tonande ”vvv”, ”sss” eller ”zzz”. Låt det ljuda tills du känner att all luft är slut. När den är det andas kroppen in av sig själv. Tänk på vad som händer med bröstkorgen, magen och midjans sidor. Så här ska du göra även om du bestämmer dig för att andas in mycket tidigare.

Ett vanligt problem (mest för oss tjejer) är att få ihop den låga rösten med den ljusa. Det kan ofta bli stora kontraster mellan ”bröströsten” och ”huvudklangen”. Ta en så låg ton du kan och glid upp mot den allra högsta (kallas på musikspråk för glissando). Sjung så lågt ner du kan. Om du lägger handen på bröstbenet kan du i bästa fall känna hur det vibrerar. Här har du din bröströst. Gör samma övning igen. När du stiger, känner du då tonen i gommen, bakom näsan och i bihålorna? Här har du huvudklangen.

Rösten kan i lågt läge låta murrig och burkig. En hög ton kan låta gäll och skrikig. Man bör sträva efter att rösten ska låta så lika som möjligt i olika lägen. För att lyckas med detta ska huvudklangen följa med så lågt ner som möjligt och öppenheten på de låga tonerna bevaras när man sjunger högre toner. Öva detta genom ”glissandoövningen”.

När jag skriver detta lyssnar jag på Erik Tillings skiva *I din hand ligger mina dagar*. I en av sångerna sjunger Joel Berggren orden ”Sjung till Jesus, Konungars Kung, nu och för evigt, Han som är himlens konung. Sjung till Jesus, vi är Hans barn, nu och för evigt. Sjung om den kärlek Gud oss ger.”. När man hör dessa ord känns sångtekniken trots allt väldigt oväsentlig. Allt Han vill ha är våra hjärtan och vår lovsång!

Text: Hanna Bäckrud

Foto: Per-Johan Thörn

Hanna Bäckrud är sångpedagog. Hon arbetar i Smyrnakyrkan i Göteborg med sång och musik.

Robert recenserar

Soul survivor
Live 2000-2004
Dancing generation
Survivor records

Skivan har sitt ursprung i Soul survivors årliga ungdomsfestival i England. Smått otroliga 20 000 personer har besökt festivalen varje år. Här bjuds vi på lovsångsklassiker från de fem senaste åren, tillika de fem senaste skivorna.

Lovsången leds av Tim Hughes, Matt Redman, Martin Layzell, Vicky Beeching och Mark Beswick. Det som är mest spännande med den här skivan är känslan av att ”vara där”. Live-känslan är total och lovsången är stark och övertygande. Äldre sånger som *Lord I lift Your name on high* samsas med nyare, till exempel *Blessed be Your name*. Ni har redan listat ut att det låter modern rock. Visst blir det lite enahanda emellanåt, men det vägs upp av glädjen och entusiasmen.

Matt Redman
Blessed be Your name
The songs of
Matt Redman vol. 1
Survivor records

Med sin unika gåva att använda sig av bibeltexter (ofta ur Psaltaren) och samtidigt väva in sitt eget liv har Matt Redman blivit en av vår tids största psalmister. Ärlighet är ett kännetecken för honom. Både människans brister och Guds storhet och helighet får plats i hans lovsång. Korset är alltid i centrum. Endast 31 år gammal har han en fantastisk låtskatt bakom sig.

På *Blessed be Your name* samlar Matt Redman sina mest omtyckta sånger inspelade i nya versioner. Med sig har han bandet som fanns med på förra skivan *Face down*. Blessed be Your name är, liksom Face down, inspelad live men med generösa pålägg gjorda efteråt. Skivtiteln avslöjar att det är fler skivor med samma upplägg på väg.

Hur låter det då? Ja, gillar man bredbent amerikansk rock med stora gester, kraftig bas, smäll i trumman och ringande gitarrer kommer man att älska den här produktionen. Skivan är inspelad och mixad av Tom Laune som också stod bakom Michael W. Smiths smått klassiska ”worship-skivor”. Detta märks. Skivan bjuder helt enkelt på en fantastisk ljud-upplevelse. Så långt ifrån budget man kan komma, om man säger så. Därmed inte sagt att en välarbetad produktion måste låta så här ”fett och snyggt”. Jag saknar faktiskt den mer personliga och oslipade produktionen från Matt Redmans förra studioskiva *Where angels fear to tread*.

Matt Redmans tidigare skivor, där så många klassiska sånger finns, låter idag märkbart daterade. Därför blir den här skivan en möjlighet att upptäcka hans lovsånger på nytt. Sånger som *Once again, Let my words be few* och *Better is one day* är här framförda med en glöd, energi och övertygelse som jag tidigare saknat. Matt Redman sjunger mer passionerat än någonsin och det går inte att undvika att ryckas med i lovsången. Det är bara att tacka och ta emot.

Tabernaklets kör
När jag ser din himmel
David Media

Tabernaklets kör, som har sitt hem i baptistförsamlingen Tabernaklet i Göteborg, kallar sig enligt en pressrelease ”…en församlingskör med huvuduppgift att i gudstjänster både framföra musik och leda lovsång.”. Kören leds av Martina Boqvist. Thomas Hellsten tog initiativet till skivan och är även producent. Det märks att ambitionen är att skapa en skiva med musikalisk bredd, musik som är till för att avnjutas men också för att användas. Här finns en guldgruva för körledare runt om i vårt land – sånger för både kyrkokör och lovsångsteam. Här finns svindlande musikaliska insatser av både kör och musiker. Skivan låter helt enkelt väldigt bra.

Det är roligt att se så många olika körmedlemmar bidra med text och musik. Fina betraktelser kring varje sång ger lyssnaren en förståelse för de många gånger tvära kasten i stil och språk. Men oavsett stilart, bland annat psalmer, folkvisor och afrikanska rytmer, är texterna hela tiden fokuserade kring Guds godhet och det kristna livet. De hoppfulla texterna ger skivan det sammanhang den så väl behöver. Jag fastnade särskilt för Thomas Hellstens arrangemang på Keith Gettys och Stuart Townends *In Christ alone*, som på svenska heter *I Kristus själv*, Johan Sundströms *Vårsång* och Maria Gustin Bergströms vackra *Passionspsalm*.

När jag ser din himmel är en välkommen skiva för landets olika församlingsmusiker, men också en skiva att bara lyssna till och bli glad av.

Text: Robert Eriksson

Foto: Per-Johan Thörn

Robert Eriksson är sångare i gruppen Folk som medverkade på förra skivan i Davids Hjärta. Han är gift med Lottie och är pastor i Nimbus, Öckerö Missionsförsamling.

AVLYSSNAT OCH LÄST

Passion
How great is our God: Live worship from Passion 05, CD + DVD
Sixsteps Records

Cd

Ni som inte gillar översvallande recensioner kan sluta läsa här, för jag kommer att höja denna skiva till skyarna. Skivans titel stämmer; Passion! Försök omfatta detta: 20 000 engagerade, passionerade och exalterade ungdomar samlade för att hylla och tillbe sin Konung! Jag har gråtit, längtat dit, fått ståpäls, tillbett och förundrats över närvaron i den här skivan. Gud är där och här! Detta är det absolut bästa som har hänt min lovsångsinspiration på länge. Från inledande *There is no one like You* till avslutande psalmen *It is well* finns en helig och vild överlåtelse som slog mig från första början.

Chris Tomlin, David Crowder band, Matt Redman, Charlie Hall, Nathan och Christy Nockels med flera leder lovsången, men det känns faktiskt som det har mindre betydelse på den här plattan. Det som består är rösterna av tusentals tillbedjande människor.

Materialet är varierande. Nytt och gammalt blandas med känt och okänt. Chris Tomlin avslutar sin lovsångshit *Great is our God* med en skön och spontan version av vår svenska psalm *O store Gud*, fast på engelska förstås... En mycket fin och "liveig" version av Delirious? *Majesty* finns med och än en gång sjunger Christy Nockels så där underbart vackert som bara hon gör i *The glory of Your name*. Dessutom är skivan snyggt producerad av Nathan Nockels.

Trots att det rör sig om en så stor festival har man verkligen lyckats förmedla publiknärvaron utan att störa den musikaliska ljudbilden. Den här skivan har förnyat mig i mitt hopp på tillbedjan för nästa generation!

Dvd

Jag fortsätter att skriva upp den här skivan... På dvd:n har man samlat höjdpunkter från hela konferensen, korta klipp från undervisning av till exempel John Piper (helt grym teolog enligt min mening) och Beth Moore. Louie Giglio som ansvarar för hela Passion har en undervisning på nästan en timme som är kanon! Fyra "lovsångsvideos" ger en god inblick i hur stor den här satsningen egentligen är. För övrigt förundras jag många gånger av hur bra ljudet är, kvaliteten är mycket god. Detta ett fult omslag till trots. Köp skivan för din egen skull eller sätt dig ner och titta/lyssna med ditt lovsångsteam. Välsigna ditt hem med denna tillbedjan. Som vanligt när det är så här bra utfärdar jag ett köptvång...

Text: Mattias Martinson

Louie Giglio
i am not but i know I AM
Multnomah

Som lovsångsledare måste vi gräva djupare i Ordet och lägga mer tid på att inspireras av det rika utbud av undervisning om lovsång och tillbedjan som finns att tillgå. Tyvärr är det klent med böcker på svenska så jag passar på att tipsa om en fantastisk amerikansk bok.

Tillbedjan blomstrar i förundran och få förkunnare har Louie Giglios förmåga och brinnande engagemang i att måla den stora bilden av Gud. Louie Giglio är ledare för studentrörelsen Passion och en passionerad kommunikatör som aldrig verkar tröttna på att utmana vår gudlöshet och självcentrering.

För den som tror att livet handlar om oss finns risken för ett brutalt uppvaknande. Gud är livets centralpunkt – Han vars namn är JAG ÄR. Det ofattbara miraklet är att Han vill att vi ska lära känna Honom. Att lära känna JAG ÄR är vad livet handlar om och endast där blir vi varse att "vi är inte men vi känner JAG ÄR". Det handlar inte bara om fyndiga ordlekar utan om eviga, bibliska sanningar som Louie Giglio på ett lättsamt, fyndigt och personligt sätt hjälper oss att se.

Text: Lars Petersson

Jason Upton
Trusting the angels
Forerunner

Låt mig erkänna det på en gång. Jason Upton är en ny bekantskap vars innerliga musik och starka tilltal präglat av en påtaglig Gudsnärvaro får mig att kapitulera som recensent. Jag kommer på mig med att lägga ifrån mig pennan när jag lyssnar och känner samtidigt hur musiken väcker min längtan efter bön.

Rent musikaliskt är det enkel och avskalad pop uppbyggd på Jason Uptons vackra pianospel. Ovanpå det ligger snygga arrangemang med flöjter och fioler. Denne unge man har musikaliskt, andligt och textmässigt jämförts med en tidig Keith Green i sin kombination av stark musikalisk begåvning och andlig styrka.

Innehållsmässigt handlar *Trusting the angels* om att lära sig leva i full förtröstan på Gud. Denna förtröstan hjälper oss att se allt i vårt liv, det lilla barnet som skriker, vår livskamrat, vännerna och till och med våra fiender som en bägare som Herren ger oss att dricka. Det är ju Han som har befallt sina änglar att bevara Hans barn på alla deras vägar (Psaltaren 91:11).

En bättre julsång att meditera över inkarnationens under till än den starka sången *Is there room* blir nog svår att hitta inför julen 2005! Några rader från den sången får avsluta min presentation av en skiva som jag rekommenderar dig att omgående skaffa ett eget exemplar av: "A holy child from God´s right hand is a holy word from God to man. But is there room, is there room for a child?".

Text: Daniel Röjås

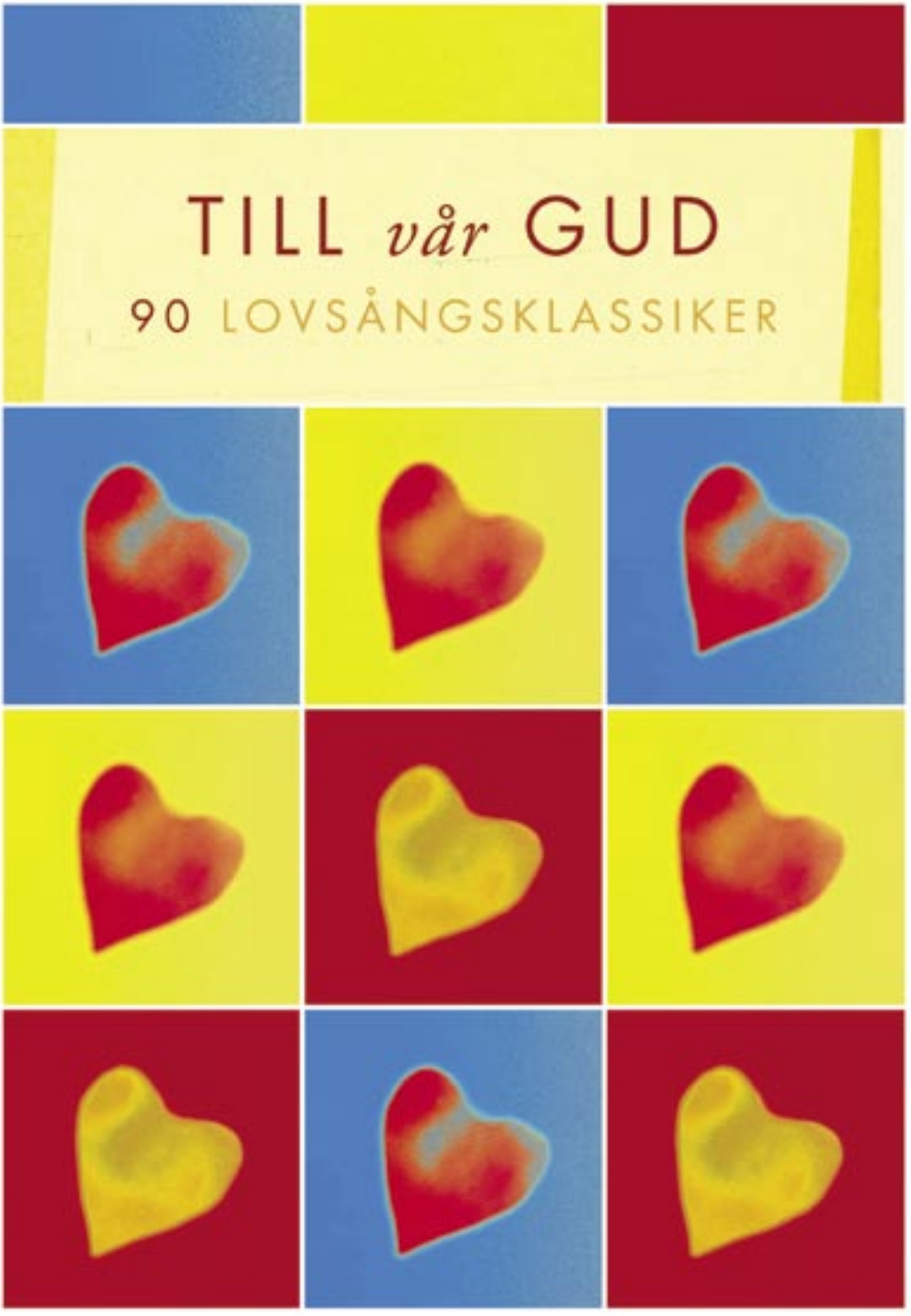

Nu kommer sångboken

Texter och noter till succeskivorna, Ropa till Gud, Smaka och se, Tid att tillbe

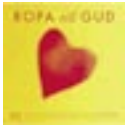

Finns i din bokhandel eller direkt från David Media. Tel: 036-13 17 90, Fax: 036-13 27 50, E-post: info@davidmedia.se davidmedia

MARY MARY
Mary Mary

REFLECTIONS OF SOMETHING
Todd Agnew

HYMNED
Bart Millard

BEST OF MATT REDMAN
Matt Redman

ALL THE EARTH
Parachute Band

NOW IS THE TIME
Anointed

UNAPPROCHABLE LIGHT
David Gate

LIVE IN SWITZERLAND
Abe Laboriel & Friends

GREAT RIVER ROAD
Jason Upton

WORSHIP TOGETHER PLATINUM
Blandade artister

THE SURVIVOR SONGBOOK 3

CHANGE YOUR WORLD
Darlene Zschech

Finns i din bokhandel eller direkt från David Media. Tel: 036-13 17 90, Fax: 036-13 27 50, E-post: info@davidmedia.se davidmedia